

WILLIAM VOLTZ

Launnové přicházejí

Knihovnička Perry Rhodan 139

Přeložil Jaroslav Kuťák

Šest hodin předtím, než ho chybná transice odmrštila na pekelný svět, se Perry Rhodan v jedné malé kantýně setkal se špiónem. Pochopitelně nevěděl, že Fyrn je špión a že patří ke skupině politických fanatiků z Modré soustavy. Dokonce ani Fyrn samotný si svůj úkol neuvědomoval, protože ti, kteří mu jej zadali, dobře věděli o schopnostech a síle pozemských mutantů. Fyrnovo vědomí bylo pečlivě vypreparováno, takže tento Akonan sám sebe považoval za jednoho z transmitterových techniků, kteří právě ukončili stavbu velkotransmitterů na Arkonu III.

Fyrnovo podvědomí však neustále registrovalo každou událost a číhavě sledovalo vše, co se dělo kolem.

Když Perry Rhodan vešel do kantýny, Fyrnovo podvědomí zbystřilo. Přišel nejdůležitější muž celé akce.

Fyrn před sebe posunul plný hrnek kávy, ze které se kouřilo, a pozoroval, jak se blíží naleštěný, čistoučký obslužný robot, aby doplnil případné prázdné Šálky. Kromě Fyrna se v kantýně v tu dobu zdržovali ještě dva svářeči.

Rhodan se zastavil a pak si to namířil k pultu.

„Smím vás poprosit, abyste si ke mne přisedl, pane?“ zeptal se Fyrn dřív, než Rhodan mohl dorazit k cíli.

Administrátor se otočil, podíval se na něj a pak mlčky přitakal.

„Vy jste jeden z akonských techniků,“ konstatoval, když se posadil ke stolu.

Robot tiše přijel a nalil mu kávu. Svářeči se něčemu zasmáli. Fyrn sáhl po hrnku. Podívoval se, že se mu třesou ruce. Nevěděl jak si to má vysvětlit.

„Pracuji v Berháanově skupině,“ vyhrkl, aby skryl svůj neklid. „Zahájili jsme dokončovací práce na přípojkách.“

Robot přinesl Rhodanovi kávu. Administrátor vzal hrnek do obou dlaní, jako by si je chtěl zahřát.

„Odvedl jste dobrou práci,“ řekl přívětivě.

Fyrn sám sebe pozoroval, aby zjistil, proč je tak neklidný. Bylo to tímhle přinejmenším neobvyklým setkáním. Od vytvoření Galaktické Aliance dne 10. září 2113 se už nikdo nepodívoval, když u jednoho stolu zasedl Pozemšťan s Akonanem. Arkonidská a Sluneční říše se spojily s říší Akonanů, přestože Akonané svolili teprve pod přímou hrozbou ze strany Posbiů. Rhodan toho využil ke lstivé akci, jejímž výsledkem bylo, že ho Vládnoucí Rada Akonu požádala o pomoc.

Avšak ne všichni Akonané s tímto svazkem souhlasili. Existovala řada ilegálních organizací, které se snažily nové přátelské vztahy torpédovat.

- -

Špión Fyrn o existenci takových seskupení nevěděl. Byl pře svědčen, že je pouhým technikem.

„Vypadáte unavené,“ řekl Rhodan.

Fyrnem to trhlo. Bleskově vypil kávu. Cítil na sobě oči toho nebezpečného muže a měl nepříjemný pocit, že jím pronikají. Sám se na sebe zlobil, proč se bojí. Neměl co skrývat.

Rhodan se podíval na svářeče. Vstávali, nasazovali si helmy a odcházeli. Fyrn je zklamaně sledoval. Z nějakého nejasného důvodu mu byla jejich přítomnost vítaná. Teď s Rhodanem osaměl.

„Právě odstartoval flotilový tendr," konstatoval Rhodan. „Když pomyslím, že veze do vesmíru transmitter největších rozměrů jaký máme, a porovnám to s ním, čemu tendr sloužil dříve...," usmál se Rhodan.

Takové tendry flotily dříve odtahovaly havarované vesmírné lodě. Měly tvar pravoúhlé plošiny s kopulí v jednom z rohů. V kopuli se nacházel velín. Stroje byly umístěny pod plošinou s nákladním prostorem až 800 metrů čtverečních. Nejmodernější tendry měly už i lineární pohon.

„Je to výsledek naší spolupráce," poznamenal Fyrn. „Vy jste dodali tendr, my transmitter."

Rhodan byl ospalý, alespoň se tak cítil, přestože během uplynulých dní poměrně hodně spal. Akonan mu nebyl nesympatický, zároveň si však všímal jeho neklidu. Navíc se divil, proč je Fyrn tak rozrušený.

Přípravy posledních týdnů sloužily akci, která měla rozluštit záhadu Posbiů. Akonští vědci zjistili, že by to snad bylo možné v případě, kdyby se podařilo v klidu a zevrubně prostudovat jednu z posbiovských vesmírných stanic.

Na hranici Galaxie stála spojená bojová flotila. Velitelé čekali, zda se nevyynoří nějaké fragmentální lodě Posbiů, zatímco na Arkonu II pokračovala stavba dvou obřích transmitterů.

Vládnoucí Rada Modré soustavy seznámila Rhodana s plánem, který měl podle jejího názoru úspěšně pokořit moc Posbiů. Flotilový tendr BA-F 333 byl vybaven transmerovým přijímačem. Akonští vědci nainstalovali na plošinu tenderu speciální projektory, které kolem ní utvářely dobře známý modrý ochranný štít,

podle kterého Modrá soustava kdysi dostala jméno. Energetická struktura tohoto štítu byla šestidimenzionálního rázu, to znamená, že jím nemohla proniknout žádná známá zbraň. Štítem by pronikla pouze loď, poháněná lineárně.

Plán počítal s tím, že tender BA-F 333 bude stát asi dva světelné roky od posbiovské stanice. S pomocí velkotransmíterů na Arkonu III, jehož oblouk se klenul sto metrů do výšky, měla být mužstva zásobována materiálem a vědeckými přístroji. Akonáné dodali přístroje, které měly umožnit průnik relativními ochrannými poli Posbiů.

Rhodan se podíval na hodinky. Přesně před půlhodinou tendr odstartoval.

Jakmile plošina dorazí na místo určení, posádka by měla odvíjet zkrácený impuls, který Rhodanovi a jeho mužům umožní vstup do transmíteru.

Fyrn si odkašlal. Mlčení jeho protějšku ho trochu mátlo. Proč toho mocného muže k sobě vůbec zval? Fyrn se cítil přesně tak, jako by se v něm o slovo hlásila nějaká nemoc.

Rhodan vypil hrnek.

„Musím se vrátit k práci," řekl Fyrnovi. „Díky za kávu."

V tu chvíli vstoupili do kantýny Berháan, Sos z Laaru a Rowyn. Fyrn zvedl hlavu.

„Pane!" řekl Berháan neobvykle chladným tónem. „Pane, tohoto muže musíme zatknout."

Pár vteřin trvalo než Fyrn pochopil, že Berháan mluví o něm. Prudce vstal a rozlil svou kávu.

„Proč?" zeptal se Rhodan.

Obslužný robot přijel a otřel desku stolu. Jinak si ničeho nevšímal.'

„Je to špión ilegálního hnutí, které chce sabotovat Galaktickou Alianci," vysvětloval Berháan. „Sabotéři se propašovali mezi techniky, aby získali informace o plánu."

Fyrn se opřel oběma rukama o stůl. Vyplašeně hleděl z Jednoho na druhého.

„Ale... To je přece nesmysl...,“ vykoktal.

Berháan netrpělivě kráčet dál, až ho zastavilo Rhodanovo gesto.

„Počkejte ještě, Akonane,“ řekl Perry. „Nechám ho vyšetřit mými mutanty.“

Sos z Laaru se posměšně ušklíbl.

„To nebude mít smysl, pane,“ řekl. „Ilegální hnutí nedá špiónům Šanci se prozradit. Fyrn s velkou pravděpodobností o svém úkolu vůbec nic neví. Je přesvědčen, že je pouhým technikem. Pouze jeho podvědomí sbírá drahocenné informace. To se po jeho návratu stane zdrojem zpráv.“

Rhodan chvíli přemýšlel. „Když je to tak jednoduché,“ řekl, „nemělo by ani pro nás být těžké se dostat do jeho podvědomí.“

„Když se o to pokusíme, zabijeme ho,“ vážně vysvětloval Berháan. „Je vybaven psychopojistkou, kterou dovedou odstranit pouze zasvěcení. Chybné jednání vede k mozkové smrti.“

Rhodan svažtil čelo. Tajná organizace samozřejmě nemohla pracovat ohleduplné, ovšem takováto metoda mu připadala vysloveně barbarská.

„Prosím, aby byl tento muž předán Sluneční rozvědce,“ řekl Rhodan Berháanovi. Cítil totiž k Fyrnovi určité sympatie a navíc mu bylo jasné, že by se Berháanovi muži stejně pokusili prolomit psychickou pojistku toho nešťastníka a že by pravděpodobně neuspěli, což by znamenalo jeho smrt.

„Vaše žádost je patrně míněna velmi vážně?“ zeptal se Berháan.

„Jistě.“

Rowyn, který celou dobu mlčel, řekl: „Vás požadavek by mohl v konečném efektu přivodit zánik Aliance, pane. Může dojít ke komplikacím.“

„To jediné, co by mohlo momentálně ohrozit existenci naší koalice, by bylo odstranění posbiovské hrozby," namítl Rhodan. Berháan se začervenal, ale mlčel. Rhodan chytil Fyrna za paži.

„Pojďte!" přikázal.

Vlekl ho za sebou kolem mlčících vědců.

„Zřejmě jste mi zachránil život," řekl tiše Fyrn.

Rhodan na něj pohlédl úkosem. Fyrn vypadal mladě, velice mladě.

„Jste Špión?" zeptal se Rhodan.

„Já nevím," odvětil Fyrn. „Ale pokud jím jsem... Pak... byste mohl mít problémy..."

„Posbiové vám seberou všechnu chuť myslet na získávání tajných informací, ať vědomé nebo podvědomě."

Fyrn se usmál. Potkali Čtyři pozemské techniky, kteří si to namířili ke kantýně. Tito muži nepocestují transmitterem. Ale Rhodan zvýšil počet Členů speciální jednotky na 43. Byl mezi nimi Atlan, Van Moders, Gucky, Čubaj, Marshall, Gorašin a další mutanti.

Tito muži měli společně s dalšími specialisty projít transmitterem přesné za čtyři hodiny a třiatřicet minut.

* * *

Být odvelen na tendr znamenalo pro důstojníky Sluneční flotily svým způsobem degradaci. Tendry se nezúčastňovaly vojenských manévřů.

Benito Bassaldari, velitel tendru BA-F 333, by však neměnil s žádným kapitánem křižníků. Tento malý Černovlasý Ital dostal úkol, který jeho tendr vysvobodil z věčného „zhodnocování starého železa". Bassaldari řídil plošinu, na které byl umístěn trans-
mitter, a letěl k dalekým hvězdám. Když se tendr BA-F 333 necelé dva světelné roky před cílo-

vou oblastí vynořil z poloprostoru, Bassaldari plně pocítil váhu zodpovědnosti.

Zahleděl se na světelný oblouk transmiteru. Byl umístěn na plošině, to znamená ve volném prostoru. Rhodan a jeho muži budou muset mít na sobě skafandry, až vystoupí.

Bassaldari stabilizoval let, aby se dostal na oběžnou dráhu kolem posbiovské stanice. Citlivé přístroje plosiny zcela přesně označovaly pozici stanice.

Vydal rozkaz odeslat na Arkon III domluvený signál. Právě takový signál, který bude rozhodující pro muže speciální jednotky.

„Jak dlouho potrvá než šéf vyjde z transmiteru, pane?" zeptal se kapitán Essex, první důstojník tendru a odborník na záchranu poškozených lodí.

Bassaldari se podíval na hodinky. Už to nemohlo trvat dlouho.

„Brzy, kapitáne," odpověděl.

O půl hodiny později poněkud znervózněl- Plošina ještě pořád zela prázdnotou. Kapitán Essex neklidně přecházel velínem.

„Něco se muselo stát, pane," vyslovil temnou domněnku.

Bassaldari se upřeně díval na monitory s plošinou a střídavě pohlížel na hodinky. Malá posádka tendru s rostoucím napětím čekala, až uvidí očekávané muže procházet obloukem transmiteru.

Čekali další hodinu.

Ale nikdo nepřicházel.

* * *

Trvalo šest týdnů, než se akonští a pozemští vědci sjednotili ohledně definitivního složení přístrojového vybavení, které si měli Rhodan a jeho muži vzít s sebou. Výsledkem byla skuteč-

na hora všeho možného. Transmitterem se to dalo přemístit snadno, horší to bude posléze. Ale tam už Rhodan nebude muset debatovat s vědci a rozhodne se sám.

Před několika minutami byl zachycen Bassaldariho signál.

Rhodan přelétl pohledem malou skupinu svých mužů a zvedl ruku.

„Jdeme na to,“ řekl prostě.

Pak popadl svou část zavazadel a pohnul se. Mutanti a ostatní ho bez zaváhání následovali.

Pomalou, navlečení do speciálních skafandrů, vstupovali do transmitteru.

* * *

Berháan se považoval za jednoho z nejlepších transmitterových techniků Modré soustavy, avšak nikoli bezdůvodně. V duchu litoval, že nemůže jít s Rhodanem. Chápal však, že jeho přítomnost na Arkonu II je důležitější. Myslel na Fyrna, který teď byl spolu s ostatními členy jednotky. Rhodan byl všemi mastmi mazaný. Kdo ví, co s Fyrnem vlastně zamýšlel...

Berháan pohlédl k transmitteru. Rhodan právě procházel obloukem. To nechápu! říkal si v duchu Berháan. Místo aby seděl někde v teple a jenom řídil akce, sám se účastní těch nejnebezpečnějších, místo aby si už dal konečně pokoj.

Rhodanova přilba zmizela.

A vtom seto stalo!

Uvnitř oblouku se zablesklo a transmitter jako by se rozpoltil na dvě části. Nebylo vidět už žádného z mužů jednotky. Berháan vyskočil. Objevovaly se další blesky.

Rozběhl se k transmitteru, ačkoliv si zároveň uvědomoval nesmyslnost svého konání. Stejně už nemohl nic zachránit.

Rhodanovi muži zmizeli v transmitteru. Už je nikdo nedokázal vzít zpátky. Ale možná, že už mezitím byli v bezpečí na plošině tendru.

Berháan o tom ale pochyboval. Něco se porouchalo, něco se nepodařilo.

• K transmitteru běžel i Rhodanův zástupce a přítel Reginald Bull. „Jak dlouho potrvá, než tím transmitterem bude moct zase někdo projít?" zeptal se bez dlouhých okolků.

„Dokud nebudeme vědět, co se stalo Rhodanovi, neuvolním transmitter k dalším skokům," vysvětloval Berháan.

„Obléknu si skafandr a půjdu na vlastní zodpovědnost," oznamoval Bully.

„Nic takového neuděláte," vrtěl hlavou Akonan. „Pokud se těm mužům něco přihodilo, vaše hrdinství je nezachrání."

Z transmitteru přestaly létat blesky. Už vypadal zase stejně jako předtím.

Bull hlasitě zvolal: „Pokud nejsou na tendru, tak kde teda?"

„Mohou být na jakémkoli myslitelném místě ve vesmíru," tiše opáčil Berháan a jeho hlas byl v tu chvíli přehlušen vytím poplašných sirén.

„Jak se to mohlo stát?" zeptal se Bully.

„Existuje jenom jedno možné vysvětlení," zamyšleně opáčil Berháan.

„Nějaký nadřazený energetický výboj ovlivnil výkon transmitteru."

„Co myslíte, dostal se Perry na tendr?"

„Těžko," smutně opáčil Berháan.

Pak Bull řekl něco, nač Akonan v životě nezapomněl: „Budeme je hledat,"

Berháanovi bylo jasné, že Pozemšťané nejsou tak naivní, aby si neuměli představit velikost vesmíru. Znělo to jako kdyby někdo navrhl hledat zrnko písku na dně oceánu.

Reginald Bull ještě zvedl ruku jako by chtěl přísahat. „A najdeme je," dodal..

l

* * *

Sféra byla tvořena namodralým oparem a táhla se z nekonečna do nekonečna. Vyplňovala celý vesmír, anebo aspoň prostor, ve kterém se vznášel. V podstatě se nevznášel, protože neměl tělo. Existoval pouze v podobě vědomí, jako součást tohoto vesmíru bez začátku a konce.

b Ve stejnou chvíli, kdy transmitter začal pracovat, utichl Rhodanův varovný výkřik. Instinktivně vycítil, že něco nesouhlasí, ale jeho varování přišlo pozdě. Transmitter odmrštil energetický ekvivalent přepravovaných mužů do nicoty.

Pravděpodobně ještě žili, ačkoliv forma jejich existence nemohla být označena jako „život". Rhodan zjišťoval ze vidí, i když nemá tělo. Napadlo ho jedno staré Descartovo konstatování:

Myslím, tedy jsem!

Co by se stalo, kdyby přestal myslet? Jak vůbec dokázal myslet? Vtom spatřil něco, co tam bylo celou dobu. Vznášelo se to společně s ním. Byla to úzká, svítící čára.

Poznával další a další podobné Čáry světla. Zdálo se, že žijí v modré sféře jako ryby ve vodě. Co představovaly? Byly to vesmíry, galaxie, energetická seskupení...?

Náhle se sféra pohnula. Nedělala to impulzivně, její pohyb nebylo vidět, ale dal se vytušit. Rhodan necítil žádný strach, ale zároveň vlastně necítil ani žádné emoce. Stal se součástí nedefinovatelné substance.

Jedna z čárek se najednou rozšířila, proměnila se v Oválný objekt, jehož konce jako by do sebe nasávaly slabou záři z centra.

Stupňování dimenzí -jak daleko vlastně šlo?

Zatímco oválný objekt neustále rostl a sílil, Rhodan si uvědomoval, že není schopen uvažovat jinak než třídimenzionálně. To byl hlavní důvod, proč mu všechno připadalo naprosto nepochopitelné...

Pohyb sféry se zastavil. Jenom se točila. Točila se v prostoru a čase.' '

Rhodan myslel na majora Bassaldariho, který teď marně sleduje plošinu tendru. Teď? Co bylo teď? Co znamenal čas? Rhodan nedokázal odhadnout, kolik z relativního času vlastně uběhlo.

Napadaly ho myšlenky na ostatní muže. Kde byli nyní? Také někde tady? Nebo snad byl jediným, kdo nedorazil k plánovanému cíli?

Vejčité světelné skvrny kolem něj rostly, praskaly a uvolňovaly malé černé body v nitru. Rhodana tento proces nijak neovlivňoval, ačkoliv netušil, co to vlastně pozoruje:

Přesto však měl pocit, že rozeznává nějakou soustavu. Z černých bodů se náhle vynořila spirála. Měla trychtýřovitý tvar a tím širším otvorem se blížila. Hlava spirály mohla mít v průměru milióny kilometrů - anebo také jenom půl metru. Kdo to mohl vědět?

Pak spirála Rhodana zahalila. Pronikal stále hlouběji do,trychtýře, pokud to vůbec bylo možné...

Byla to tahle spirála, co ovlivnilo činnost transmitteru?

To teď bylo jedno. Rhodana obklopila oslnivá záře, ale neměl oči, neměl víčka ani ruce, aby si zastínil výhled.

Byl Jenom duší.

Chvíli měl pocit, že něco z toho okolního dění chápe, ale pak byl odmrštěn.

Sféra se pořád ještě točila a zaplňovala nekonečno, její modrošedý opar bylo vidět všude...

Vtom Rhodana odtud cosi vystrčilo. . Vrátil se. . ;

Ale nejevil se ani na Arkonu III ani na plošině tendru BA-F
-333.

* * *

Allan D. Mercant, šéf Sluneční flotily, vydal okamžitě generální rozkaz. Všichni jeho podřízení dostali za úkol hledat a najít Perryho Rhodana.

Reginald Bull vážně shlížel z monitoru a oznamoval: „Zrušili jsme spojové ticho a navázali jsme kontakt s tendrem majora Bassaldariho. Oznámil nám, že na jeho plošinu nepřišel ani jeden z členů komanda.”

Mercant se na problém díval spíše kriminalisticky než technicky a hned se zeptal: „Mluvili jste s akonskými techniky? Považujete za možné, že to byla sabotáž?”

„Vyloučeno to pochopitelně není,” přiznal Bull, „přesto bych o tom pochyboval. Akonané vědí, že by tím zbytečně riskovali.”

Na stěně vedle monitoru visela třídimenzionální hvězdná
•mapa. Všude, kde byly umístěny červené body, operovali agenti tajné služby.

„Co říkají Akonané? Myslejí si, že muži z jednotky zahynuli?”

Bullym to trhlo.

„Existuje možnost, že Rhodanovo komando zůstalo viset někde mezi dimenzemi. Tento stav by pro nás znamenal totéž jako smrt všech členů jednotky. Akonané však tvrdí, že vinou neznámého energetického vlivu došlo k posunu souřadnic skoku.”

„Co by to znamenalo?"

„No," pokrčil rameny Bull, „že by se Perry octl někde jinde ve vesmíru. Jednotka s sebou bohužel nemá žádnou dostatečně silnou vysílačku. Takže nemůžeme doufat, že by se nám ozvali sami."

„To znamená, zeje musíme hledat?"

„Jista, ze všech sil," přikývl Bull.

Mercant bezděky nahlédl do mapy.

„Nač myslíte, Allane?" zeptal se Bully.

Mercant se smutně pousmál. „Na něco, co jsem dosud považoval za vyloučené, ale co budeme nutně potřebovat: na zázrak."

* * *

Ted' už zase všechno viděl s pronikavou zřetelností před sebou. Během tajné porady vstal a dobrovolně se přihlásil. Oslavovali ho za odvalu. Třebaže nikterak vášnivě, jak by si ve své mladické představivosti přál - ale přece jen oslavovali. Dokonce starý Brosanor, kterého vždycky považoval za zákeřného a špatného, k němu přišel, aby mu potřásl rukou.

Pak ho odvedli na vědecké oddělení. Vzpomínal si jak kráčel ke stolu, pokrytém bělostnou látkou, a jak se chvěl po celém těle.

Hlas lékaře Kopaara ho vrátil do reality:

„Lehněte si na ten stůl, Fyrne!"

Fyrn poslechl.

„Až se probudíte, nebudete si na nic vzpomínat," vysvětloval Kopaar. „Budete se považovat za transmitterového technika. Nebudete vědět, že pracujete jako Špión pro naše hnutí. Později, až se vrátíte, si budete muset znovu lehnout na stůl, aby se vám vrátily vzpomínky. Pak nás poinformujete o zranitelných místech v Alianci."

„Dobrá.“

A teď... Najednou věděl, že je špiónem. Vzpomínky se mu vrátily, přestože se musel nacházet stále někde na Arkonu III.

Ne! V tuto chvíli se nezdržoval na Arkonu III. Společně s ostatními muži prošel transmitterovým obloukem. Dlouho se zdržoval v jakémsi snovém stavu, kde se minulost a přítomnost smísily do zmateného kaleidoskopu.

Náhle se mu skutečnost vrátila. Nedorazili k cíli. Něco se nepovedlo.

Fyrn pomalu otevíral oči.

* * *

Zhmotnění přivodilo Rhodanovi tělesnou bolest a spolu s ní se vracely i emoce a pocity.

Cítil pevnou půdu pod nohama. Když spatřil okolí, uslyšel zvuky ostatních mužů. Z neviditelného zdroje vycházela temně ' rudá záře, která dodávala okolí strašidelný ráz.

Rhodan se napřímil. Nebyli ani mrtví, ani nezůstali viset v cizí dimenzi. Matně si vzpomínal na prapodivný stav, ve kterém se nacházel. Zamrazilo ho.

„Takže podle všeho nejsme na tendru," sarkasticky poznamenal Atlan do helmové vysílačky.

Rhodan se rozhlížel. Vypadalo to, že se octli v nějakém sto metrů vysokém prostoru, uzavřeném kopulovitou kovovou stěnou.

Někdo nastavil transmitter tak, aby minuli cíl- Možná to tak .bylo, možná ne... : Ze stěn vyrůstaly pichlavé výčnělky.

Rhodan se obrátil ke svým mužům. Byli tam všichni. Dorazili včetně výstroje a zbraní.

„Berháan měl pravdu," ozval se hlas. „Skutečně jsem Špión!"

„Fyrne!" odpověděl Rhodan. „Co to říkáte?"

„Během přechodu se mi vrátily vzpomínky," vysvětloval Akonan. „Proč bych měl Čekat až mutanti sami zjistí, co jsem zač? **Že** mě vyslala skupina, která hodlá sabotovat Alianci?"

„Myslím, že momentálně je úplně jedno, jestli jste nebo nejste špión. Spadl jste dopásti stejně jako my," řekl Rhodan.

„Já ale nejsem obyčejný pozorovatel," bránil se Fyrn. „Já totiž věřím tomu, co dělám. Jsem skálopevně přesvědčen, že galaktická Aliance zavíní zánik Modré soustavy. Proto musíme proti zakladatelům a příznivcům Aliance bojovat. Oni mi nevzali moje vzpomínky proto, že bych byl nespolehlivý, to ne., Chtěli mě tak chránit před vašimi mutanty."

Rhodan cítil, že se začíná zlobit. Ještě stále nevěděli, kde to vlastně jsou. Možná že na ně každou chvíli někdo zaútočí- A ten fanatik zahájil svůj malicherný boj.

„V. pořádku, Fyrne," řekl ostře. „Ted' aspoň všichni víme, na Čem jsme, že?"

Pak se obrátil na dva muže: „Odzbrojte ho."

Fyrn protestoval, ale nebylo mu to nic platné.

Rhodan si ho pak přestal všímat.

„Tuší někdo z vás kde vlastně jsme?" zeptal se. „Může **to** třeba některý z techniků určit ze stylu stavby?

„Bezesporu se jedná o nějakou cizí přijímací stanici," mínil Van Moders. „Umím si představit, že silným energetickým výbojem ovlivnila činnost transmiteru na Arkonu III."

„Pokud je tomu tak," uvažoval Rhodan. „Kde je východ, Modersi?"

Robotik cosi zabručel, rozhlédl se a pak odpověděl: „Zdá se, že si východ budeme muset vyrobit sami. Nevidím žádné dve-

„A pak?" zeptal se Atlan. „Co bude tam venku?"

Rhodan se usmál. „Správná otázka, admirále. Třeba tam najdeme rajskou zahradu."

Atlan tasil ruční paprskomet.

„Tak do toho," řekl klidným hlasem. „Prostřílíme si cestu do ráje."

Šéf jednotky mutantů John Marshall však podotkl: „Možná, že se stavitelům této stanice nebude líbit, když jim ji zničíme."

„Zachycujete nějaké myšlenkové impulzy, John?" zeptal se Rhodan.

„Ne, šéfe," odpověděl Marshall, „ale je možné, že jsou zablokovány."

Rhodan chvíli přemýšlel. Marshall měl pravdu, ale nedalo se nic jiného dělat.

„Vyřízneme otvor v kovové stěně," přikázal pak. „Materiál neobstál pod soustředěnou palbou deseti paprskometů. Během několika minut se roztavil a uvolnil otvor na volné prostranství, zaplavené temně rudou září."

Rhodan vykročil s tasenou zbraní jako první. Prolezl otvorem, aby zjistil, že kopule, do které materializovali, se nachází v jakési obří hale. Její strop sahal do výšky stovky metrů. V pozadí se cosi hýbalo, ale vypadalo to jenom na stroje. Všechny viditelné pohyby byly mechanického druhu.

Rhodan dostal groteskní nápad, že mohli přistát na nějaké stanici Posbiů, ale pak si uvědomil, že Posbiové nemají transmitery.

„Allane! Gucky! Gorasine! Za mnou!"

Počkal na ně.

„Nikde žádná uvítací delegace," postěžoval si Atlan. „Pravděpodobně jsme se opravdu stali jenom oběťmi náhody."

„Myslíte si, že to zlepší naši situaci?" zjišťoval Van Moders.

Rhodan přerušil živou diskusi mezi svými muži. „Zatím nemůžeme říct, jestli se o naší přítomnosti ví nebo ne. Každopádně se porozhlédneme.“ Van Moders na tuto výzvu dychtivě čekal a hned se protlačil až k Rhodanovi.

* * *

Atlan se zastavil před vysokým strojem.

„Tohle mi něco připomíná, Perry," řekl.

„A co, Imperátore?" vyhrkl robotik Van Moders.

Atlan neodpověděl a přistoupil blíže ke stroji. Rhodan se mezitím snažil zjistit, zda tento stroj náhodou nepřipomíná něco i jemu.

„Ještě moment," řekl Atlan. Pak si pospíšil k vedlejšímu stroji, vrátil se a řekl: „Ano, v podstatě jsou to stejné stroje. Jejich konstrukce si jsou velmi podobné. Jsou to stejné stroje jako na Mechanice."

Než mohl Van Moders zaprotестovat, ozvaly se souhlasné výkřiky techniků.

„Je to tak, pane," řekl Dr. Bryant. „Atlan má bezesporu pravdu. Tyhle stroje by mohly pocházet z Mechanicy."

Rhodan zvedl ruku, aby je utišil. , -

„Vím přesně co si myslíte," řekl. „Mechanica je plynovým mračnem, explodovanou planetou. Už neexistuje v pevné formě."

„Možná, že mezitím došlo k posunu času," poznamenal Gucky.

„Zcela vyloučeno“ ujelo Fyrnovi, který od svého odzbrojení mlčel. „Při žádném transmitterovém skoku zatím k ničemu podobnému nedošlo."

Rhodan zvedl obě paže. „Nevěřím že se jedná o náhodu," řekl. „Možná že Stvořitelé Mechanicy postavili ještě další podobné planety. Možná, že udržovali obchodní styky s jinými planetami. Možná, že své stroje prodávali."

Rhodana trochu mátló, že se zatím neukázala žádná organická bytost anebo alespoň robot. Okolí připomínalo pečlivě uklizený prostor - jako by se tu čekalo na návrat skutečných majitelů.

Muži dál propátrávali halu, která ústila do budovy, jež zcela očividně sloužila k výrobě. Narazili na zastavenou výrobní linku, naloženou neforemnými předměty.'

„Perry!" zvolal Atlan. „Podívej se na ten pás!"

Byli tam roboti. Leželi těsně vedle sebe, jako by Čekali na další transport. Jejich korpusy se matně leskly v temném osvětlení:

Rhodan opatrně pokračoval v cestě. Přemýšlel, jestli to byli právě oni, kdo způsobil, že se výroba zastavila. Zavínili to svým nečekaným příchodem?

Roboti na páscech nebyli ještě dokončení. Scházely jim součástky. Přesto jim však jejich tvar připadal povědomý.

„Něco mi připomínají," zabručel Rhodan.

„Jistě, pane," ozval se Van Moders. „Připomínají vám Posbie!"

Rhodan bezděky ukročil dozadu. Van Moders měl pravdu. Tohle skutečně mohli být nehotoví Posbiové, ale něco tu nesouhlasilo... Zaprvé se jednalo stále o stejný model, kdežto Posbiové se zjevovali v nejrůznějších podobách. Kromě toho se zde bezesporu jednalo o ryze bojové roboty, jakými Posbiové nikdy nebyli.

Rhodan napjatě uvažoval. Kde tady byla nějaká souvislost? Roboti, kteří vypadali jako Posbiové, ale nebyli to Posbiové. Stroje, které připomínaly stroje ze zaniklé planety... Dávno vě-

děl, že může existovat nějaká souvislost mezi Posbii a Mechanicou, ale zatím to byly jenom spekulace. . '

Náhoda - pokud to byla náhoda - je nyní zavedla na místo, kde mohli vyřešit posbiovskou hádanku rychleji než na vesmírné stanici robotů.

Rhodan tušil, že postačí nalézt spojení mezi Posbii a Mechanicou, a pak že bude vědět všechno.

„Zvláštní," ozval se Van Moders. „Mohl bych odpřisáhnout, že mezi nám známými Posbii a těmito hochy na pásu se jedná o dvojí druh. Jako by tohle byly imitace a šlo o podařenou napodobeninu."

„Copak je možné Posbie napodobit?" zeptal se Dr. Bryant.

„**K** tomu by museli získat vzorek... Což je, jak známo, nemožné," odpověděl mladý robotik. „Spíše se mi zdá, že tady&el vývoj jiným směrem."

Kráčeli podél pásu. Vedl stále hlouběji do haly. Až se nakonec zastavili u téhož stroje, který jako první probudil Van Modersovu zvědavost.

„Pojďte honem sem, Imperátore!" vyzval Allana. „Co vy'na tenhle aparát?"

Atlan po krátké úvaze řekl: „To není stroj z Mechanicy. Je docela jinak konstruován."

Van Moders ukázal na další stroj: „Ani tenhle nemá nic společného s Mechanicou."

Rhodan se zamyslel a řekl: „Dejme tomu, že tu tyhle stroje neznámí umístili, aby mohli vyrábět Posbie. Ty přístroje, které neumějí sami vyrobit, přišly z Mechanicy. To by vysvětlovalo stav, který jsme tady objevili."

„Zní to logicky, pane," přiznal Van Moders, „ale přesto jsem jiného názoru. „Podle výstavby celé haly lze soudit, že byla původně založena jenom na strojích z Mechanicy, Cizí přístroje

sem byly nainstalovány až později. Tvrdím, že tu pracovaly dvě rozdílné technologie. Každá v jiném období."

„Víme něco o Mechanice, ale komu pak patřil ten druhý typ strojů?"

„Těžko říct," opáčil Van Moders. „Každopádně bychom měli jednat velmi opatrně. Vše naznačuje, že se tu před nedávným zdržovaly živé bytosti."

„Dobrá," souhlasil Rhodan, „takže nyní se pokusme vylézt na povrch tohoto světa. Je možné, že tam objevíme další stopy, a možná dokonce určíme pozici této planety."

Pohled na přístroje Rhodanovi prozradil, že venkovní teplota dosahuje 35 stupňů Celsia. Proč tedy bylo v hale takové vedro?

Ras Čubaj, který společně s Guckym prováděl krátké průzkumné teleportace, nakonec objevil rampu, jakou znali už z Mechanicy. Vedla někam nahoru a byla v provozu. V bezprostřední blízkosti našli antigravový výtah, který sem byl dodatečně umístěn.

Rhodan povolil střelbu v případě, že by proti nim někdo zaútočil. Cítil v sobě vzrůstající neklid.

Před rampou se zastavil.

„Nikdo z nás neví, co nás tam nahoře čeká," řekl. „Možná, že se řítíme rovnou do záhuby. Než vyjdeme na povrch. Ras s Guckym provedou průzkumnou teleportaci, aby se podívali, co nahoře je."

Čubaj se pousmála dloubl do Guckyho. Pak oba zmizeli... Ale než se vrátili, nepřítel poprvé udeřil. Tvrdě a nemilosrdně.

Noc, ve které materializovali, byla nekonečně černá. Jenom pevná půda pod jeho nohama a instinkt, získaný za dlouhá léta, Cubajovi prozrazoval, že jsou opravdu na povrchu.

„Tma jako v pytli, prcku," řekl myšobovi. „Jestli je tohle noc, kdepak jsou hvězdy?"

„Možná pod mrakem," odpověděl Gucky.

Čubaj zapnul svítilnu a spatřil tmavou, spálenou zemi. Pod nohama měli tvrdou skálu.

„Vypadá to, jako by sem přes den svítilo hodně světla," zamumlal Čubaj. Zkontroloval vnější teplotu. „Překvapivě nízká," řekl zamyšleně. „To znamená, že tu buď není žádná atmosféra, anebo že tu už hodně dlouho nebyl den."

Gucky už také rozsvítil reflektor a prohledával zemi pod nohama.

„Ani stopa po vegetaci," oznamoval. „Ne, nemyslím si, že by tady byla atmosféra..."

„Ale pokud se planeta točí kolem vlastní osy, ve dne by tady mohlo být tak sto stupňů."

„Takže by byla blízko svého slunce... Jenže taky mohla vlastní rotaci ztratit... Panebože, Rasi! Mléčná dráha!"

Čubaj nepochopil okamžitě, co má myšob na mysli. Teprve když Gucky pohnul svítilnou jiným směrem, objevil na nebi tenký, téměř neviditelný řetízek hvězd, které jakoby se vznášely v nekonečnu.

„Jsme několik tisíc světelných let daleko od Galaxie," pochopil Gucky.

„Musíme risknout teleportaci na denní stranu planety, prcku," řekl Čubaj. „Možná, že se tam o téhle tajemné planetě dozvíme něco víc. Pokud tady vůbec nějaké slunce je!.."

Teleporteři se chytli a skočili podruhé.

Jakmile materializovali, rozprostřel se před nimi pohled na pravěkou krásu. Nad okrajem horizontu stoupalo slunce a ozařovalo strašidelně rozeklané skály. Protože scházela atmosféra, vládly tam ostré kontrasty mezi světlem a stínem.

Vycházející slunce bylo rudé a nořilo krajinu do barvy krve.

Oba mutanti micky sledovali ohromující divadlo.

„Slunce, Rasi," zašeptal Gucky. „Už ha známe."

„Co tím myslíš?"

„Je to Outside," řekl myšob. „Stejný slunce, který kroužilo kolem Mechanicy."

„Vždyť ale nejsme na Mechanice."

„To ne. Ale tohle je první planeta slunce Outside. Je velká jenom jako Měsíc. Naši vědci ji tenkrát nechali plavat, protože tvrdili, že tu nic nenajdou, když tu jsou teploty přes sto stupňů Celsia."

Čubaj začal přemýšlet. Uvědomoval si, že studiem této planety mohou zjistit něco víc o Posbíích. Ale také o Mechanice. Možná, že tohleto byl ústupový prostor. Nevypadalo to snad tak, že sem Stvořitelé Výsevných a Sklizňových lodí před něčím utekli?

Pozemští vědci zjistili, že Mechanica byla násilně vytržena z přirozené oběžné dráhy, takže jí chybělo teplo mateřského slunce. Ze by obyvatelé Mechanicy zoufale prchli na nejbližší planetku?

Kdo vymřel, ještěrkám podobné bytosti vyšíval? Cubajovi bylo jasné, že je nutno hledat spojení mezi Mechanicou a Posbíi. Chybějící článek, onen neznámý druh, který uvnitř horké planety zahájil výrobu, musel být s velkou pravděpodobností nepřítelem, který zaútočil proti Mechanice.

Ale jakou roli v této hře hráli Posbiové?

Vtom Afričana něco napadlo... Zalapal po dechu. Zdálo se mu, že najednou ví, kdo je tím neznámým nepřítelem, který ohrozil Mechanicu a pak na této planetce sám zahájil výrobu.

.Čubaj skládal jednotlivé poznatky jako mozaiku. Všechno mu do sebe zapadalo.

Mutant se vyděsil, když pomyslel, že se octli uprostřed obrovské války...

Mechanica už sice neexistovala, ale její dědicové mezi sebou bojovali.

Čubaj to náhle věděl velmi jasné.

Dědicové Mechanicy nebojovali na rozkaz svých Stvořitelů, nýbrž vinou chyby nepřatel Mechanicy. Čubaj měl najednou dojem, že ví, jaká chyba to byla.

A věděl, kdo ji udělal!

* * *

John Marshall pocítil jejich přítomnost jako první. Bez jeho varování by byl celý tým ztracen.

„Pozor!“ klidně oznamoval Marshall. „Antigrav k nám veze návštěvu. Cítím myšlenkové impulzy.“

Rhodan ihned zareagoval.

„Zapnout ochranné štíty!“ rozkázal. „Kryjte se za strojí. Všechny přístroje vzít s sebou... Možná že to je Ras s Guckym.“

„Ne,“ odporoval Marshall. „Jsou to cizí impulzy... Panebože, šéfe! To jsou Laurinové!“

Rhodan se otočil k antigravu. Laurinové? Co tady Neviditelní hledají? Pátrají snad po Posbíích? Tady?

„Shromažďují se u východu z antigravu," tiše oznamoval Atlan. „Je jejich hodně, ale dosud nevystoupili."

„Perry," hlásil se Atlan. „UŽ víš, kdo tady postavil stroje, které neznáme?"

„Laurinové!" vykřikl Van Moders. „U všech planet, Imperátore, vy jste to rozlouskl!"

„Opatrně!" sykl Marshall. „Myslím, že nás objevili."

Byla to nervová zátěž - stát proti neviditelnému nepříteli. O Laurinech prakticky nic nevěděli/kromě toho, že zarputile bojovali proti Posbiům.

„Už jdou!" oznamoval Marshall.

Téměř ve stejnou chvíli Laurinové zahájili palbu. Rhodan si okamžitě všiml, že Laurinové přitom nemíří na drahocenné stroje. Jeho starost nyní platila hlavně jejich dvěma teleporterům.

Ze svých dosavadních zkušeností s Lauriny Pozemšťané věděli, že Laurinové reagují na ostřelování z termických zbraní, ale muselo jich soustředěně střílet víc, aspoň tři nebo čtyři.

Také dezintegrátory byly užitečné. Při plném zásahu se oběť zjevila v podobě stínu a vykřikla.

„Dezintegrátory mějte připravené," rozkázal Rhodan. „Marshalle, musíte nám říkat, kde Laurinové jsou."

Pak Rhodan použil svou nejlepší zbraň: Ivana Ivanovice: Gorašina. Tento dvouhlavý mutant dokázal jenom pomocí síly soustředěných myšlenek přivést k explozi jakoukoliv hmotu.

„Šéfe!" vykřikl Marshall. „Dva jsou nad vámi na tom stroji!"

Rhodan se skulil stranou, a v místě, kde dosud ležel, se tavila podlaha. Zároveň se zablesklo. Pak se zablesklo i nad nimi.. Gorašin poprvé udeřil.

Rhodan se odplazil mezi dva velké kovové sloupy. Čekal, kdy se objeví stínové obrysy nepřitele, a pak střílel.

„Z výtahu jim přicházejí posily!" zvolal telepat.

Rhodan si uvědomoval, že tato tovární hala je v podstatě past. Laurinové zatím ještě brali ohledy na strojní vybavení, ale až zjistí, že se protivník urputně brání, začnou jednat bez ohledů.

Jednotka se musela dostat pryč odtud. Rhodan horečnatě přemýšlel-. Laurinové zatím využívali jenom výtah, zatímco rampa byla prázdná.

„Musíme se pokusit uniknout po rampě," oznamoval svým mužům. „Tady se dlouho neudržíme."

„Dejte mi zbraň!" volal Fyrn.

K Rhodanovi se dopotácela postava ve skafandru. **Byl** to Van Moders.

„Jste raněn?" zeptal se ho Rhodan.

„Ne," odpověděl robotik. „Gorašin zneškodnil Laurina, který stál pár metrů za mnou. Máte pravdu, šéfe, musíme vypadnout. Nahoře na povrchu možná budeme mít větší šanci."

Vtom Rhodan spatřil jednoho muže, který se snažil lézt nahoru po sloupu. Když se dostal do výšky asi čtyř metrů, sloup nad ním praskl a ohnul se. Muž se z posledních sil držel, aby se nezřítíl. Možná byl raněn.

Rhodan na nic nečekal, vyšplhal za ním a chytil ho kolem pasu, aby ho dostal zpátky.

Ostatní mezitím zběsile stříleli, aby mu kryli záda.

Když pak Rhodan toho muže otočil a spatřil jeho tvář...

Byl to Fyrn!

„Zdá se, že ztrácím vědomí," řekl raněný špión a zavíral oči.

Vtom se sloup otřásl pod dalším zásahem- Rhodan zaslechl Van Modersuv výkřik. Cítil Fyrnovu zoufalou snahu se udržet, a potom se zřítíli dolů.

* * *

Slunce proměnilo povrch planety v horkou plotnu, na které nemohlo přežít nic, co nebylo chráněno před sálajícími paprsky. Přestože bylo velmi jasno, nic se tam nehýbalo. I stíny jako by stály.

Celá krajina jako by se rozpadala pod extrémní teplotou. Mlčenlivá a tichá se rozprostírala před teleportery, bezmocné vystavenými žáru.

Klimatizace skafandrů běžela na plné obrátky, ale teploty ve skafandrech přesto začaly stoupat.

Ras Čubaj se díval přes světelný filtr do dálky, kde se slunce odráželo na nějaké lesklé ploše.

„Jako by tam bylo jezero," řekl Gucky.

„Nic není nemožné," opáčil Čubaj. „Při této teplotě se taví olovo nebo cín. Může se jednat o kovové jezero."

Čubaj se musel přemlouvat, aby se nedíval na slunce, které ho magicky přitahovalo. Mutant nepodléhal iluzím. I když měli na sobě skafandry, tady by dříve nebo později zahynuli žízní nebo udušením.

Naděje na záchranu byla mizivá. Tendr BA-F 333 byl vzdálen nejméně 30 000 světelných let. Nikoho nenapadne hledat trosečníky na nedůležité planetce. ,

Ale ona přitom nebyla zase tak nedůležitá. Momentálně to byla nejdůležitější planeta pro Galaktickou Alianci vůbec, protože se tu nabízelo řešení jejich problémů. :

Gucky se nemotorně pohnul blíž k Čubajovi. V pustině vypadal bezmocně a ztraceně.

„Vrátíme se, Rasi," navrhoval. „Podáme Perrymu hlášení. Možná že se mu podaří pomocí náramkový vysílačky spojit, s některým ze strážníků křížníků."

„Oukej, prcku," odvětil Čubaj. „Vracíme se."

Téměř ve stejný okamžik se vynořili vedle východu z antigra-

vu uprostřed Laurinů. Gucky okamžitě zaregistroval jejich přítomnost, ale Čubajovi nemusel nic vysvětlovat, protože ten před sebou viděl zuřící boj.

Laurinové byli příliš překvapeni, než aby ihned zareagovali. Dalším skokem se mutanti dostali do bezpečí. Gucky materializoval vedle nějakého stroje.

Vtom ho něco strhlo zpět. Zvedl hlavu a viděl dva muže, jak padají k podlaze. Soustředil se a zachytil jejich pád, takže se zlehka snesli dolů.

„Díky, Gucky," řekl Rhodan. „Málem jsme se s Fyrnem rozbili na kusy."

Pak se otočil k Akonanovi a vynadal mu.

„Co jste to vyváděl, člověče? Proč jste tak hrozně riskoval?"

„Nemám zbraň," vysvětloval Fyrn. „Proto jsem si hledal lepší úkryt... Vy jste nevěděli že jsem to já, co? Myslel jste si, že zachraňujete některého za svých?"

„Opravdu jsem nevěděl, pro koho lezu," odpověděl Rhodan.

Fyrn se škodolibě zachichotal. „Takže vděčím za život omylu."

Rhodan mu neodpovídal. Místo toho stáhl Van Moderse a Guckyho do úkrytu. Fyrn je proti své vůli následoval. Přiběhl za nimi i Marshall.

Afričan se zakabonil.

„Nebudete to považovat za možné, pane, ale nacházíme se v soustavě slunce Outside. Na její první planetě. Na povrchu jsou teploty přes sto stupňů Celsia. Slunce všechno taví.. *"

„Outside," zašeptal Rhodan. „Poslouchejte, Modersi, teď nám bude víc věcí jasných."

„Například stroje, které vypadají jako z Mechanicy, skutečně přišly z Mechanicy. Bytosti ze zničené planety si tady vybudovaly stanici," uvažoval robotik. „Asi je k tomu vedly pádné dů-

vody, protože na tak horkou planetu se nikdo nebude stěhovat dobrovolně."

Rhodan přemýšlel.

Náhoda, která je zavála na tuto pekelnou planetu, je překvapila a zaskočila stejně jako Lauriny, kteří se domnívali, že se jedná o nepřátelskou invazi.

Laurinové měli všechny výhody na své straně. Pokud se budou chovat opatrně, bez velkých ztrát zlomí odpor Pozemšťanů.

„Tady Rhodan," ohlásil se Perry v helmové vysílačce. „Nyní se pokusíme uniknout po rampě. Všichni, kdo jsou vyzbrojeni těžkými zbraněmi, zahájí soustředěnou palbu. Ostatní se musejí probojovat k rampě. Ivane, doprovodte tu skupinu."

„Jsme připraveni, pane,," oznamoval Marshall.

Podle Marshallových údajů Laurinové utvořili půlkruh a pokoušeli se dostat vetřelce do kletí.

„Pozor, Ivane!" zvolal Rhodan. „Jdeme na to!"

Zamával a vyskočil z úkrytu. S tasenou zbraní přeběhl k východu, vzdálenému nejméně padesát metrů. Van Moders ho následoval jen těsně.

Když se zastavili, robotik ukázal nahoru na jakési balkon.

„Co když to zkusíme odtamtud?"

Těsně vedle rampy vedlo něco jako schodiště.

„Dobře," souhlasil Rhodan. Podíval se vzhůru. „Ovšem kousek pod balkonem nebudeme krytí."

Stále více mužů k nim přibíhalo. Rhodan si uvědomoval, že z balkonu by to měli k rampě blíž, a lepší cestou. Odtud pak už mohli uniknout snáz. Kromě toho se Laurinové očividně věnovali především Allanově malé bojové jednotce.

* * *

Balkon byl zatížen nejrůznějšími malými přístroji. Asi to byl sklad, nebo jakýsi regál. Muž za mužem se přehupovali přes zábradlí. ,

Vtom si Laurinové všimli, že bojují už jen s malou skupinkou vetřelců. Zaměřili se na balkon, na kterém mezitím stálo už na dvacet Pozemšťanů. Několik mužů se zřítilo dolů, jeden zůstal ležet na podlaze.

Rhodan zavřel oči.

Copak se odtud nikdy nedostaneme?

Zvedl ruku a zamával: Laurinové už věděli, co vetřelci zamýšlejí. Rhodan vykročil první. Gorašin ho následoval jako stín.

„Sestupujeme teď po dráze,“ informoval Rhodan Arkonidana. „Pokud by si nás všimli a zaútočili proti nám, vrhněte se k rampě.“

„Budeme se bít jako sto čertů, barbare,“ opáčil Atlan.

Rhodan dospěl k dráze, která vedla poměrně ostře dolů. Byla stvořená pro transportní stroje. Jenom přes ni mohli uniknout z balkonu.

Pohybovali se přískoky. Rhodan cítil v zádech kovovou stěnu. -

„Tááhle jsou!“ vykřikl Marshall.

V následující vteřině se stalo několik věcí najednou. Atlan a jeho muži opustili úkryt, přičemž neustále stříleli z těžkých paprskometů. Laurinové se rozdělili, protože nevěděli, která ze skupin se pokouší uniknout. Tři z nich explodovali poté, kdy Marshall určil jejich pozici.

Jako na tajný rozkaz se najednou oba teleporteři objevili na podstavci nad rampou. Čubaj byl vyzbrojen těžkým dezintegrátorem, zatímco Gucky spoléhal na své telekinetické schopnosti.

„Kupředu!“ vykřikl Rhodan.

Gorašin ho několika kroky předběhl. Dvojhlavý mutant mu-

sel Lauriny děsit už jen svým zjevem. Před rampou se náhle objevily stínové postavy. Čubaj střílel a Gucky je vyhazoval do výsky. Pak oba dematerializovali, aby se objevili u Allanovy skupiny-

Neustálý šum v Rhodanových uších přehlušoval všechny ostatní zvuky. Ochranné štíty skafandrů šuměly pod zátěží palby útočníků.

První muži z Allanovy skupiny dorazili pod zničený podstavec. Rhodan utíkal dál. Strašlivý energetický výboj prolomil dveře k antigravu. Celé okolí se náhle zahalilo do zelenavého oparu. Ze země stoupaly cáry jedovaté mlhy.

Rhodan se neopovažoval znovu střílet, protože už téměř nic neviděl. Klopýtl o předmět, který mu ležel napříč pod nohama. Kdosi zaklel. Z mlhy vyšla postava a chytila se ho. Byl to vědec Bodien.

"„Držte se mě," řekl Rhodan.

Na okamžik spatřil vědcovy vytřeštěné oči. **Oči** člověka, který ničemu nerozumí a cítí bolest. Než mohl Rhodan cokoli podniknout, muž se ho pustil a ztratil se v mlze.

Rhodan postupoval.

Vtom vedle něj materializoval Gucky. Maličká postavička, která vypadala bezmocně, ale Rhodanovi se ulevilo.

"„Drž se, Perry," zapištěl Gucky a natáhl packu.

Ihned po doteku pak Gucky teleportoval. Když materializovali, Rhodan zjišťoval, že se jenom přemístili z jednoho pekla do druhého. Povrch planety byl žhavý. Kousek odtud bylo vidět oválný vstup k rampě. Vycházel z něj dým. Z mlhy vybíhali muži. Rhodan zalapal po dechu.

"„Musím zpátky," řekl Gucky. „Jsou tam raněný, který to sami nezvládnou."

A zmizel.

Rhodan se rozhlížel po novém okolí. To obrovité slunce tedy bylo Outside...

.Pomalu se mu vracela jeho stará rozhodnost. Především se musel porozhlédnout po úkrytu, kde by byli chráněni jak před Lauriny, tak před sálajícím sluncem. Země byla zvrásněná a potřhaná, určitě se tu někde najdou jeskyně a prolákliny.

Všiml si skalní jehly, která se tyčila asi sto metrů od něj; **To** by bylo vhodné místo k setkání s ostatními. Tam se shromáždí. Ohlédl se k rampě, ale nespatriil žádného ze svých. Bez zaváhání vykročil k jehle. Jazykem si přešel přes popraskané rty.

Skepticky se zadíval na náramkovou vysílačku. Mělo smysl odvysílat volání o pomoc? Bylo velmi nepravděpodobné, že by se tu někde zdržoval strážní křižník. Jenže zkusit se muselo všechno.

Po vahou jeho těla se drtilo křehké kamení. Zatímco kráčet dál, přemýšlel kolik lodí Laurinů tu asi tak mohlo přistát. Pravděpodobně pro ně nebylo problémem přivolat posily.

Rhodan byl přesvědčen, že Bully s Mercantem vzburcovali celou flotilu, všechny příslušníky spojených sil, aby se soustředili na pátrání po ztracené jednotce.

Nikoho však nenapadne, aby pátral v blízkosti Outside. Pomůže jenom náhoda...

Vysoce výkonné energetické zaměřovače lodí flotily zaregistrují veškeré větší energetické výboje. Pokud by se podařilo vyvolat explozi, která by byla dostatečně silná, aby probudila podezření některého ,z kapitánů, pak existovala mírná naděje na záchranu.

Co by tady však mohlo vybuchnout, aniž by je to ohrozilo na životě? Zatím Rhodana nic takového nenapadalo. - Přiblížil se ke skalní jehle na pár kroků. Stoupal po mírném svahu, který ho dělil od cíle.

Až zjistí, jestli je tam bezpečno, povolá sem své muže.

Jeho další krok byl málem tím posledním. Země pod tlakem boty povolila a praskla jako skořápka vajíčka. Rhodan se probořil a instinktivně padl na břicho. Neviditelná prohlubenina však byla hlubší než čekal. Najednou kolem něj zavládla tma, spadl a přšely na něj oblázky. Propadl se pod zem!

Skafandr zůstal neporušený. Rhodan si oddechl, ale když se chtěl obrátit, zjistil, že uvízl nohama. Podíval se nahoru. Ve výšce asi dvou metrů zel otvor.

Opatrně se snažil vyprostit ze závalu, ale šlo to jen ztěžka. Zároveň si uvědomoval, že bez cizí pomoci se odtud nedostane. Musel použít helmovou vysílačku a přivolat ostatní.

Smutně se pousmál. Při této akci se nedařilo vůbec nic. Pokud by náhoda přivedla k otvoru nějakého Laurina, byl by Rhoda-nův osud zpečetěn.

Klesl na záda.

„Tady Rhodan!“ řekl klidně. „Zhruba ve vzdálenosti jednoho sta metrů od vchodu na rampu je skalní jehla. Všichni k ní! Spadl jsem tu pod zem. Země je tu velmi křehká.“

Chvíli čekal, ale odpovědi se mu nedostávalo.

„Haló!“ volal. „Tady Rhodan!“

Reproduktory zůstávaly němé.

Pokusil se ještě jednou, ale znovu bezúspěšně.

Zůstávala jenom jedna možnost: že Marshall nebo Gucky najdou jeho myšlenkové impulzy.

Vtom mu obličej zakryl nějaký stín. Rhodan vzhlédl.

„Opatrně, ať se to s vámi neprovalí jako se mnou!“

Pak se neznámému podíval do tváře,

Byl to Fyrn!

„Co je?“ zeptal se Akonan. „Žijete?“

„Jistě," zavrčel Rhodan. „Myslíte si, že bych s vámi jinak mohl mluvit?"

„Proč nemluvíte?" netrpělivě vyzvídal Fyrn.

Tak proto ho nikdo neslyšel! Měl poškozenou helmovou vysílačku! Byl sice na příjmu, ale nemohl vysílat. Zvedl ruku a zamával.

Fyrn se zachichotal. „Asi vám nejde vysílačka, co?"

Rhodan kývl.

„Aha!" spokojeně poznamenal Fyrn. „Slyšíte mě, ale nikdo neslyší vás. Dávejte pozor, Rhodane, vyvineme malej kód. Jednou mávnout znamená ano, dvakrát ne. Jasný?"

Rhodan se v duchu ptal, proč Fyrn vymýšlí hlouposti místo aby přivolal ostatní muže.

, „Co je?" zlostně zařval Fyrn. „Tak slyšíte mě?"

Rhodan mávl jednou.

„Velmi dobře," zamumlal Fyrn a tasil impulzní paprskomet. Odkud ho měl? Někomu ho ukradl?

„Osud," řekl Fyrn, „si často vybírá hodně divné cestičky. Čistě náhodou jsem si vzpomněl, proč jsem u vás. Víím, že jsem proti Alianci. A Aliance zamkne, jakmile zemřete, Administrátore."

Rhodan vyčkával. Nebylo jednoduché prohlédnout mentalitu Akonana.

„Jenom proto, že jste mi v podzemí zachránil život, vás nyní mohu zabit... Díky."

Rhodan zoufale vyslal myšlenkový impulz volání o pomoc. Ten fanatik nezaváhá a bez milosti ho zastřelí, aby pomohl své politické skupině!

„Bylo by chybou označovat mě za vraha," pokračoval Fyrn. „Já jenom plním úkol, který je pro náš národ velmi důležitý."

Rhodan dvakrát zamával. Snažil se Fyrna trochu zdržet, dokud nedorazí Gucky nebo Čubaj.

„Chcete něco říct?“ zeptal se Fym. „Ano,”

signalizoval Rhodan. Fym klesl na kolena.

„Jakákoliv otázka je zbytečná, Rhodane. Nač vám bude odpověď, když šiji vezmete s sebou do hrobu?”

Akonan znovu vstal. Pak zvedl ruku se zbraní...

* * *

Allan vylezl na povrch planety s doprovodem zeleného dýmu. Teprve nyní se mohl poohlédnout po ostatních. Otázkou bylo, jestli tady budou před Lauriny v bezpečí. Zároveň si plně uvědomoval, že se někdo musí postarat o vědce a specialisty. „Mutanti si uměli poradit sami a kromě toho byli na boj zvyklí.

Vedle Atlana se vynořil John Marshall.

„Laurinové nás sledují- Lezou za námi po rampě,” oznamoval. „Nevzdávají se.”

„Budeme se muset někam schovat,” řekl Atlan. Ohlédl se, aby pátral po Rhodanově helmě.

„Kde je Perry?” zeptal se.

, , •

„Byl nahoře mezi prvními,” oznamoval Gorasin. „Pravděpodobně už nám hledá nějaký úkryt.”

„Oba teleporteři jsou ještě v podzemí, aby pokud možno zdrželi Lauriny,” řekl Marshall.

Atlan se otočil na nejbližšího vědce. Byl to von Lowry a jeho tvař byla zbrocena potem. Teprve nyní si Atlan s hrůzou uvědomil, že jsou znovu v pastí. Jejich skafandry to pekelné vedro dlouho nevydrží.

* * *

Reginald Bull si unaveně pročísl ježaté vlasy a podíval se z aerotaxíku na ulici. Letěli v čase dopravní špičky a prostor byl přeplněn různobarevnými vozidly všeho druhu.

Vtom se pilot otočil.

„Odpusťte, pane," ozval se zdvořile. „Ale proč používáte veřejné-taxi? To vy přece nemáte zapotřebí."

Bully se slabě ušklíbl. Ani se nedivil, že ho ten muž poznal.

„Jsem na útěku," přiznal otevřeně. „Prostě potřebuju chvíli klid, abych mohl nerušené přemýšlet."

„Máte určitý cíl, pane?"

„Jo." zabručel Bully. „Vyložte mě na Arabské střešní zahradě."

„Myslíte tu malou restauraci, pane?"

Bull mlčky přítakal a znovu se zahleděl z okna. Pilot sel s taxíkem trochu níž. Musel vzpomínat na svůj návrh, že projde transmitterem za Perrym, ale Akonané to ne a ne připustit. Nakonec řekli, že když to udělá, všichni se vrátí na Akon. Ultimátum.

„Je to támhle naproti, pane," vytrhl ho ze zamyšlení pilotův hlas. „Přistanu na parkovišti."

Taxík změnil směr letu a snášel se na plochou střechu s neónovou, reklamou na zábradlí.

„Je to příjemná restaurace, pane," řekl pilot, když přistáli. Bull zaplatil, poděkoval a vystoupil. Nadechl se teplého vzduchu- U vchodu ho přivítal vysoký muž s temnými očima.

„Přejete si zvláštní stůl, pane?"

„Já si něco najdu," zabručel Bully.

Namířil si to k malému stolku a posadil se.

Ke stolu přišel Číšník, čtyřoký Nėwraneran, který byl zároveň největší atrakcí restaurace.

„Ahoj, Keechie," pozdravil ho Bull.

Keechie slastně přivřel oči, když poznal návštěvníka. Jeho zlatohnědý kožich se leskl v nepřímém světle,

„Jak se vám daří, můj pane Bulle?" zeptal se těžkopádnou angličtinou.

„Potřebuju trochu povzbuzení." Keechie se zatvářil téměř zoufale.

- „Můj pan Bull má trápení? Jedná se o mého pána Rhodana?"

Bully se smutně usmál. „Řekl bych, že někdy umíš číst myšlenky, Keechie."

„Stačí se mi na vás podívat, můj pane Bulle, a hned vím, co se děje."

„Přines mí něco k pití,"* řekl Bully. „Něco, z čeho nebudu mít tupou hlavu, ale co mě uklidní." „Chcete něco vhodného k vaší náladě, pane?"

„Jo. Skoro by se dalo říct, že jsem něco ztratil..." „Není ztraceno nic, co žije dál v našich myšlenkách, můj pane Bulle," ujistil ho Newraneran a zmizel.

Bully bez ducha zíral do dálí a nepohnul se ani když mu Keechie přinesl sklenku a postavil ji na stůl.

* * *

„Jedním jediným výstřelem bychom mohli tvořit dějiny," řekl Fyrn. „Co myslíte že by se stalo v důsledku vaší smrti, Rhodane?"

Pak hodil zbraň Rhodanovi do jámy.

„Za tuhle nevyužitou šanci by mě mí soukmenovci asi zabili," vysvětloval Fyrn. „Ale třeba se o tom ani nedozvědí, pokud se nám nepodaří opustit tuhle planetu." Pak se zasmál. „Nestojím za nic ani jako Špión ani jako atentátník."

Zdálo se že čeká, *TLÍ* Rhodan projeví nějakou reakci, ale Pozemšťan zůstával ležet bez hnutí.

„Co myslíte?“ zeptal se Fyrn. „Jsem zbabělec, protože Jsem na vás nevystřelil, anebo mě zajímá jak se dostanete z tyhle Šlamastiky? Dvakrát jste mi zachránil život. Jednou na Arkonu III a podruhé tady na té pekelné planetě. Ale to není důvod, proč jsem vás ušetřil. Možná taky doufám, že se tu dozvíte něco rozhodujícího o Posbíích.“

Rhodan nevěděl, co si má o Fyrnovi myslet.

„Támhle už přicházejí vaši muži,“ poznamenal Fyrn. „Zavolám je sem.- Bude záležet jen na vás, jestli mě necháte zatknout.“

O několik minut později se u okraje jámy shromáždily první postavy. Rhodan zběsile mával, aby dal najevo, že hrozí jejich zřícení a Fyrn mezitím vysvětlil Marshallovi s Allanem, že Rhodanovi nefunguje helmová vysílačka. Nadále tam chyběli oba teleporteři.

„Gucky s Rasem ještě zaměstnávají Lauriny,“ řekl Atlan a bez dalších řečí vlezl za Rhodanem do jámy.

„Vždyť ty jsi skoro celý zasypaný!“ zvolal Arkonidan. Pak se věnoval Rhodanově helmě: „Tak, a zkus se mnou mluvit.“

„Člověk dělá chyby pořád, a je jedno, jak je přitom starý,“ hlesl Rhodan.

„Chytrý, postřeh,“ souhlasil Atlan. „Každopádně teď už máš spravenou vysílačku. Jak ses sem dostal?“

Rhodan mu to v krátkosti vysvětlil, ale o Fyrnovi se přitom nezmínil.

John Marshall se naklonil nad otvor. „Měli bychom odtud co nejdříve zmizet, pánové! Nad základnou právě přistává další loď Laurinů.“

* * *

Když vytáhli Rhodana s Allanem ven, pokračovali v cestě. „Opatrně, ať se zase nepropadneme," varoval Rhodan. „Země tu je zákeřná."

Ve vzdálenosti nejméně pěti set metrů přistávala loď Laurinů. Měla kapkovitý tvar a nebyla nikterak velká.

„Přistává v propasti za vstupem do podzemí," konstatoval Rhodan. „Myslíte, že tam bude víc lodí?" zeptal se Marshall. „To bych neřekl," opáčil Rhodan. „Laurinové si jistě našli místo, kde se nemusejí obávat, že by se jim lodě po přistání propadly pod zem."

Van Moders se zasněně zahleděl k cizokrajné lodi. „Kdyby se nám tak povedlo jednu z nich ukořistit, abysme s ní mohli utéct..."

„Neplýtvejte myšlenkami na hlouposti," doporučoval mu Rhodan. „Zaprvé nemáme dostatek zbraní, abychom se dokázali probít na palubu, a zadruhé neumíme řídit jejich lodě."

Rhodan však trochu se zlostí konstatoval, že mu Modersova úvaha uvízla v hlavě. V tak bezvýhodné situaci byla každá možnost dobrá.

„Ivane," křikl na dvouhlavého mutanta. „Dokážete tu loď mentálně zachytit?"

„Bez problémů, šéfe!"

Rhodan se kousl do spodního rtu. Před nedávném ho napadlo, že by na svou skupinu mohl upozornit velkou explozí, kterou by zaměřily přístroje strážných křížníků,...

„Pokuste se vyhodit tu loď do vzduchu, Ivane," přikázal Rhodan.

Gorašinova pravá hlava řekla: „Zřítí se přitom polovina propasti, pane. Možná celá základna..." „Co máš v úmyslu, Perry?" zeptal se Atlan-

Rhodan poklepal na náramkovou vysílačku: „Tohle nemá moc velký dosah. Musíme sem nějak přivolat některou ze strážních lodí. Snad postačí jedna pořádná exploze.“

Vtom se země nad tajnou základnou zachvěla a vyšlehl z ní ostrý plamen, následovaný zářivými výbuchy a sprškami kameni.

Rhodan pohlédl na Gorašina. Obě jeho hlavy spokojeně přikyvovaly.

„Základna se nepropadla," konstatoval Atlan.

Čubaj a Gucky materializovali k nim. Myšob se díval na místo exploze.

„Nepotrvá to dlouho a Laurinové proti nám znovu zaútočí," předpovídal Ras Čubaj. „Chvilí před výbuchem zjistili, že si z nich děláme blázny/Pak se o nás přestali zajímat. Gucky vyčetl z jejich myšlenek, Zejdou na povrch." *

„Výbuch jejich lodě je nenaladí dvakrát přátelsky," řekl Rhodan. Pak zkontroloval náramkovou vysílačku, která v pravidelných odstupech vysílala nouzový signál Sluneční flotile. Pokud někde v blízkosti kroužil strážní křižník, měl by se vbrzku ohlásit. Možná ale exploze nebyla zase tak silná...

„Asi už o nás vědí," konstatoval Marshall. „Myšlenkové impulzy se blíží."

„Štvanice znovu začíná," poznamenal Rhodan. „Bude nejlepší, když se rozdělíme. Utvoříme dvě skupiny, které půjdou různými směry. Každou skupinu bude doprovázet jeden teleporter. Atlane, ty se pokusíš odvést skupinu směrem k základně, ale obloukem k propasti, kde vybuchla ta loď."

Rhodan pak rozdělil muže. Potom vydal své skupině rozkaz k odchodu. Vyměnil si s Allanem němý pohled;

„Zdá se, že na naše volání o pomoc nikdo nereaguje," věčně konstatoval Atlan. „Jsme odkázáni sami na sebe,"

Rhodan na to nic neříkal a jen dodal; „Sejdeme se mezi propastí a vstupem na základnu."

„Ještě okamžik, Perry!" řekl Atlan. „Tahle nehostinná planetka musí dostat jméno. Navrhuji nazvat ji Surprise, protože je samé překvapení."

„Souhlasím," odpověděl Rhodan.

* * *

Pomalou sestupovali po svahu. Fyrn se držel Rhodanovi nablízku. Po chvíli, když už Atlan a jeho muži nebyli na dohled, řekl:

„Jeden z těch mužů, co doprovázejí i Arkonidan a, byl už na zhroutení."

„Viděl jsem," klidně opáčil Rhodan.

Fyrn se zastavil. „Mám pocit, že se daleko nedostane. Měli jsme mu pomoci!"

„Jak?"

„To nevím, třeba jste mohl určit delší přestávky na odpočinek, snad by mu to pomohlo."

Rhodan kráčel dál a odpovídal: „Laurinové nám nedopřávají Žádný čas na odpočinek. Měl byste si postěžovat jim. Zdržíme se a klidně se může stát, že se už nikdy nepostavíme na nohy."

. Fyrn se posměšně ušklíbl: „Jste tvrdý chlap, co?"

„Myslete si co chcete," odpověděl Rhodan. „Já tady velím. Pokud se vám moje opatření nelíbí, pak si můžete dělat co se vám zlíbí, ale sám."

Fyrn zamyšleně hleděl na spálenou zemi. „Řekl bych, že vy se nikdy nevzdáte. Putoval byste peklem, i kdyby už nezbývala vůbec Žádná naděje."

„Správně," řekl Rhodan.

Fyrn klopýtł a chytil se Rhodana za paži. „Chtěl bych, aby mě takhle viděl Bosaar.“ „Kdo je to?“ „Vůdce ilegálního hnutí,“ vysvětloval Fym. „I když Brosanor

má pořád ještě jistou moc.“ „Prozrazujete jména svých politických spřízněnců poměrně

snadno,“ poznamenal Čubaj.

Fyrn se usmál.

„A proč by ne? Co si s mými informacemi počnete? Zatímco bude zdejší slunce vybělovat naše kosti, Bosaar si bude nerušené vymýšlet další plány... Víte, Rhodane, tady na té planetě vypadají věci trochu jinak. Bosaar a Modrá soustava jsou nekonečně daleko. Jako ve snu. Naše situace je příliš definitivní, než abych si lámal hlavu s Aliancí.“

Marshall suše opáčil: „Vaše situace bude ještě definiti vnější, pokud nepřidáte do kroku. Už jsme pronásledováni.“

Fyrn si skutečně pospíšil. Čubaj provedl krátký teleportační skok, aby se porozhlédl. Dostal za úkol vyhledat možný úkryt, protože Rhodan předpokládal, že to zřejmě bude nutné.

Zatím ještě nerušené pokračovali v cestě. Čím více se blížili k propasti, tím rozeklanější byla krajina. Dorazili k táhlému údolí

Čubaj se vrátil z průzkumného skoku, a řekl: „V údolí žádní Laurinové nejsou. Pravděpodobně jich nás pronásleduje jenom pár, aby zjistili, co máme v úmyslu.“

„Není nějaká kratší cesta k propasti než přes tohle údolí?“ zeptal se Rhodan.

Teleporter zavrtěl hlavou.

„Dobrá,“ souhlasil Rhodan, „jdeme údolím.“

Kromě nich a Laurinů nebyl v téhle pustině žádný jiný život.

Jejich pohyby se postupně zpomalovaly. Někteří muži se už vlekli z posledních sil.

Když urazili první třetinu cesty údolím, Rhodan zaslechl zasténání, po kterém následovalo zvláštní chrastění. Přesně věděl, co to znamená.

Zastavil a ohlédl se. Jeden z mužů se vyčerpáním zhroutil. Ze by na to Laurinové cekali?

„Pomozte mu!“ řekl Rhodan Marshallovi a telepat zvedl a podepřel zhrouceného muže. Ten se probral a potácivě pokračoval. Rhodan k němu přistoupil a na okamžik si odkryl světelnou clonu, aby viděl kdo to je.

„Co je s vámi, Perfide?“

Perfid byl starší člověk, jeden z Van Modersových učitelů. Vypadal zmateně.

„Nejde to...“ hlesl. Rhodan se zatvářil posměšně. „Už na Zemi mi říkali, že s

vámi mohou nastat problémy. Jste na tyhle věci už moc sta-rý-

Vědec se napřáhl k ráně, ale Rhodan se jí vyhnul. „Však já vám ukážu, co ještě dovedu!“ vykřikl Perfid. Rhodan se jenom zasmál a otočil se. Pokračovali v cestě a o několik minut později dorazili k olověnému jezeru. Nebylo možné je obejít, protože jeho břehy byly přerušovány vysokými skalními výběžky.

„Je mi líto, pane,“ řekl Čubaj. „Ale to jezero jsem přehlédl.“

„Musíme zpátky,“ konstatoval Rhodan. „Jinou možnost nemáme.“

„To nepůjde,“ řekl Marshall. „Laurinové jsou v údolí a odříznou nám cestu.“ •

„Co teď?“ hlesl Čubaj. Rhodan potlačil nadávku. **Byli** v pasti, Fyrn měl pravdu. Rho-

daň na okamžik zavřel oči. Teď ho nezachrání ani aktivátor buněk, který nosil na prsou.

Laurinové mohli jásat.

Vyhráli.

* * *

Zpočátku to vypadalo, jako by se jim Laurinové snažili odříznout cestu na základnu, pak ale Atlan konstatoval, že se shromáždili za nimi.

Pokoušel se co nejstřízlivěji zhodnotit situaci. Vlastně celou dobu nedělali nic jiného, než prchali před nepřáteli v zoufalé naději, že se tu někde objeví loď Pozemšťanů. Arkonidan se v duchu ptal, jestli by nebylo možné si s nepřáteli promluvit. Laurinové dosud vždy zaútočili bez varování a hned. Buď byli od přírody zlí a prohnili, anebo považovali Pozemšťany za nepřátele, kterých je nutno se za každou cenu zbavovat,

Nikdo nemusel Allanovi říkat, že jeho muži jsou vyčerpáni stejně, nebo možná víc než on. Stupeň jeho vyčerpání se měnil. Největší starost si dělal o Guckyho, který si sice nestěžoval, ale velké množství teleportací ho stálo opravdu hodně sil.

Atlan zvedl ruku a skupina zastavila. Myšob došel až k Atlanovi a posadil se na balvan. -

„Půlku cesty máme za sebou," hlesl myšob. „Nějak se mi zdá, že jsme ze začátku šli rychleji než teď."

„To je možné," zabručel Atlan.

Gucky se zašklebil. „Myslíš, že Laurinové věděj, co chceme?"

Atlan ukázal ke vstupu na základnu. „Asi nás tam nepustí."

Gucky vstal.

„Pokračujeme," řekl. „Zase nás doháněj."

Jejich pohyby se postupně zpomalovaly. Někteří muži se už vlekli z posledních sil.

Když urazili první třetinu cesty údolím, Rhodan zaslechl zasténání, po kterém následovalo zvláštní chrastění. Přesně věděl, co to znamená.

Zastavil a ohlédl se. Jeden z mužů se vyčerpáním zhroutil. **Že** by na to Laurinové čekali?

„Pomozte mu!“ řekl Rhodan Marshallovi a telepat zvedl a podepřel zhrouceného muže. Ten se probral a potácivě pokračoval.

Rhodan k němu přistoupil a na okamžik si odkryl světelnou clonu, aby viděl kdo to je.

„Co je s vámi, Perfide?“

Perfid byl starší člověk, jeden z Van Modersových učitelů. Vypadal zmateně.

„Nejde to...,“ hlesl. Rhodan se zatvářil posměšně. „UŽ na Zemi mi říkali, že s

vámi mohou nastat problémy. Jste na tyhle věci už moc starý.“

.Vědec se napřáhl k ráně, ale Rhodan se jí vyhnul. „Však já vám ukážu, co ještě dovedu!“ vykřikl Perfid. Rhodan se jenom zasmál a otočil se. Pokračovali v cestě a o několik minut později dorazili k olověnému jezeru. Nebylo možné je obejít, protože jeho břehy byly přerušovány vysokými skalními výběžky.

„Je mi líto, pane,“ řekl Čubaj. „Ale to jezero jsem přehlédl.“

„Musíme zpátky,“ konstatoval Rhodan. „Jinou možnost nemáme.“

„To nepůjde,“ řekl Marshall. „Laurinové jsou v údolí a odříznou nám cestu.“

„Co teď?“ hlesl Čubaj. :

Rhodan potlačil nadávku. Byli v pasti, Fyrn měl pravdu. Rho-

daň na okamžik zavřel oči. Teď ho nezachrání ani aktivátor buněk, který nosil na prsou.

Laurinové mohli jásat.

Vyhráli.

* * *

Zpočátku to vypadalo, jako by se jim Laurinové snažili odříznout cestu na základnu, pak ale Atlan konstatoval, že se shromáždili za nimi.

Pokoušel se co nejstřízlivěji zhodnotit situaci. Vlastně celou dobu nedělali nic jiného, než prchali před nepřáteli v zoufalé naději, že se tu někde objeví loď Pozemšťanů. Arkonidan se v duchu ptal, jestli by nebylo možné si s nepřáteli promluvit. Laurinové dosud vždy zaútočili bez varování a hned. Buď byli od přírody zlí a prohnili, anebo považovali Pozemšťany za nepřátele, kterých je nutno se za každou cenu zbavovat.

Nikdo nemusel Allanovi říkat, že jeho muži jsou vyčerpáni stejně, nebo možná víc než on. Stupeň jeho vyčerpání se měnil. Největší starost si dělal o Guckyho, který si sice nestěžoval, ale velké množství teleportací ho stálo opravdu hodně sil.

Atlan zvedl ruku a skupina zastavila. Myšob došel až k Allanovi a posadil se na balvan.

„Půlku cesty máme za sebou," hlesl myšob. „Nějak se mi zdá, že jsme ze začátku šli rychleji než teď."

„To je možné," zabručel Atlan.

Gucky se zašklebil. „Myslíš, že Laurinové věděj, co chceme?"

Atlan ukázal ke vstupu na základnu. „Asi nás tam nepustí."

Gucky vstal.

„Pokračujeme," řekl. „Zase nás doháněj."

Vypadalo to, jako by se Laurinové vědomě zdržovali v odstupu a jako by číhali, co Pozemšťané udělají.

* * *

Rhodan nikdy nepatřil k lidem, kteří by utíkali před zodpovědností ve chvíli, kdy se dostali do slepé uličky. Skutečná osobnost to nedělá ani v situaci, ve které uvízli na planetě Surprise. Mnoho jeho mužů ztrácelo odvalu a s ubývajícími silami i schopnost rozumně uvažovat. Mnozí rezignovali, tupě posedávali a čekali na nové rozkazy nebo na rozhodující úder Laurinů.

Rhodan, který kromě Čubaje a Marshalla zůstal jediným, kdo ještě stál na nohou, se obrátil k teleporterovi: „Jak se cítíte, Rasi?”

Mutant se pokusil o úsměv.

„Ani se neptejte, šéfe," řekl. „Radši ze mě zeptejte, jestli jsem schopen provést to, co vás právě napadlo."

„Dobrá, Rasi," přikývl Rhodan. „Máte dost sil, abyste nás přenesl přes tohle jezero?" Čubaj se vyděsil.

„To by bylo nejméně deset nebo jedenáct teleportací s trojnásobným zatížením, pane," zamumlal. „Neručím za úspěch. Možná, že po dvou skocích budu muset odpočívat."

„Pokuste se o to, Rasi. Nejdříve vezměte Perfidu a Van Moderse."

Teleporter poslechl a pustil se do práce. Zmizel a ve stejném okamžiku se trojice zjevila na protějším břehu jezera. Perfid se zhroutil, ale Van Moders zamával. Čubaj se vrátil pro další dvojici.

Laurinové se ještě více přiblížili a nyní už zahájili palbu. Rho-

dan se schoval za balvan a společně s Marshallem a Gorašinem bránil pozici. Během několika vteřin se dvojhlavému mutantovi podařilo vyřadit z boje tři protivníky naráz.

Když se Čubaj počtvrté vrátil, znaveně klesl vedle Rhodana a chabě se usmál.,,Jenom chvíličku..."

Připlazil se Fyrn a zahájil palbu z dezintegrátoru.

Rhodanovi se vracely síly. Začal jasněji uvažovat. Věděl, že Laurinové spatřují největšího nepřítele ve dvouhlavém mutantu Gorasinovi.

Rhodan strčil do Akonana a ukázal ke Gorasinovi, který ležel o pár kroků dále. Laurinové systematicky ostřelovali balvan, za kterým se schovával.

„Rasi!" zašeptal Rhodan. „Musíte zachránit Ivana!"

Čubaj se převálil na břicho a rozhlédl se. Pak dematerializoval a zjevil se těsně vedle mutantu. Laurinové ho už měli na dostřel. Ve chvíli kdy balvan, za kterým se kryl, pukl a vypařil se, Čubaj Goraina chytil a dematerializovali. Laurinové udeřili do prázdna.

„Ted' jsme na řadě my," ledabyly poznamenal Fyrn.

Čubaj se v mžiku vrátil. Ztěžka dýchal.

„Jste raněný, Rasi?" zeptal se ho Rhodan.

„Ne," zachrptěl Čubaj, „ale momentálně jsem vyřazen z boje. Potřebuju pár minut na oddech."

Marshall s Rhodanem si vyměnili významné pohledy. Laurinové nyní nekompromisně útočili. Zdálo se, že objevili protivníkovu slabinu. Čubaj tiše sténal. Rhodan zvažoval, kdo zůstane. Čubaj unese Jenom dva muže.

Proto se rozhodl, že zůstane on sám.

Pak praskl balvan, za kterým se skrývali.

Ozvalo se suché křupnutí a čtveřice mužů zůstala nechráněna, vystavena nepříteli.

* * *

Stalo se přesně to, co Atlan čekal. Jakmile Laurinové zjistili, že Pozemšťané míří ke vchodu do podzemních továren, stáhli se a odřízli jim cestu. Dr. Bryant konstatoval: „Teď budeme bojovat každou píď.“ Padlí tři vědci. Dva podlehlí palbě nepřítele, třetí zemřel vyčerpáním. Přesto se Atlanové skupině dařilo postupovat směrem k základně.

Gucky se vrátil z průzkumné teleportace a hlásil: „Shromažďujou se před vstupem do podzemí. Už jsem neměl sílu si s nima telekineticky pohrát... Potřebuju poslední zbytky sil na teleportace.”

Z neznámého důvodu se Laurinové rozhodli, že Pozemšťany nepustí zpátky na základnu. Mysleli to vážně, což dokazovala pár vteřin po Guckyho návratu obrovitá vesmírná loď, která se zvedla spoza hor.

Poprvé od přistání na planetě Surprise se Atlan začal bát. Tušil, co Laurinové mají za luhem. Kapkovitá loď vystoupá do výšky, aby zahájila zničující palbu proti Pozemšťanům.

Vypadalo to hrozně.

„Co teď?“ zeptal se Sengu.

Křižník nabíral výšku. Tlak Laurinů polevoval. Neviditelní se patrně schovávali, aby nebyli napadeni vlastní lodí.

„Gucky!“ tiše zvolal Atlan.

Ale nedostával odpověď. Atlan se rozhlížel, ale myšoba neviděl. Tušil, že Gucky plánuje zoufalou akci.

* * *

Sto padesát mužů posádky lehkého křižníku MONTANA nemělo dvakrát dobrou náladu. Zčásti to bylo tím, že MONTANA lete-

la strážní let, ale hlavně tím, že právě dostala informaci o zmizení Perryho Rhodana a jeho jednotky.

Velitel lodí major Lee Endicott dostal úkol okamžitě hlásit každé neobvyklé pozorování, jakkoli by se jemu samotnému nezdálo důležité. Rozkaz přišel přímo z hlavního stanu v Terranii. Podle Endicottova názoru se týkal přísného pozorování všech neobvyklých jevů.

MONTANA neměla zapnutý lineární pohon, nýbrž letěla po obvyklé trase mírnější rychlostí. Zhruba ve stejném okamžiku, kdy na Surprise začala stoupat kosmická loď Laurinů, vstoupil major Endicott do velínu MONTANY. Wayne Cider, první důstojník, vstal ze svého místa a kývl na Endicotta.

„Lod' připravena k předání velení, pane.“

Endicott strávil poslední hodiny v kajutě, aby přemýšlel o Rhodanově zmizení. Přiznával si, že lidstvo utrpělo ztrátou Prvního Administrátora těžkou ránu. Rhodan prostě musel být nalezen za každou cenu.

„V pořádku, kapitáne,“ řekl Endicott Ciderovi.

Cider opustil velín a major se usadil v pilotním křesle. Třpyt hvězd zaplňoval panoramatickou obrazovku. Kromě velitele se ve velínu zdržovalo ještě dalších dvanáct členů posádky. Protože MONTANA operovala na okraji Galaxie, byla obsazena všechna palebná stanoviště.

„Energetické zaměření v sektoru třiačtyřicet, pane!“ zvolal od zaměřovačích přístrojů Cleaver.

Endicott zbystřil a vyskočil z křesla, aby se postavil za Cleavera. „Co se děje, poručíku?“

„Pane..., to není možné... Námi zaměřený energetický výboj se nekonal uvnitř Mléčné dráhy!“

„Kde leží sektor třiačtyřicet, poručíku?“

„Mimo oblast... Může se jednat o soustavu slunce Outside, pane!"

Endicott si plně uvědomoval, že musí hlavnímu stanu hlásit úplně vše, co vybočuje z meze normálu. Nekolika kroky se octl ve spojové centrále.

„Hyper vy sil ani do Terranie!" přikazoval okamžitě. „Vysílejte v tajném kódu dvacet tři, Čárka, B."

Zanedlouho byl spojen přímo s Allanem D. Mercánem, který se ihned zvědavě vyptával: „Ten energetický výboj vznikl vinou slunce Outside, majore?"

„Neřekl bych, pane."

Mercant chvíli přemýšlel a pak řekl: „Ve vaší blízkosti se nachází letka tří bojových křižníků a čtyř bojových lodí. Pošlu je lineárním letem k Outside. Zároveň z Terranie odstartuje větší svazek, aby je případně podpořil."

„Myslíte zeje to stopa, pane?" zeptal se Endicott. „Energetický výboj může znamenat mnohé," odpověděl Mercant. „Musíme kontrolovat vše, co je neobvyklé. Lette k slunci Outside, majore! Zjistěte, co se tam děje. Okamžitě informujte nalétávající letku a také mne. Ale nic neriskujte. Nezapomínejte, že jste pouze pozorovací lodí!"

* * *

Rhodan nečekal až Laurinové zahájí palbu. Třemi skoky se octl za dalším balvanem. Čubaj s Marshallem ihned dematerializovali. Rhodan riskoval pohled na protější břeh jezera. Marshall se nyní nacházel v bezpečí, ale teleporter už musel být úplně vyčerpaný.

Vtom si všiml Fyrna, který klečel za rozstříleným balvanem a opětoval palbu Laurinů.

-.

„Fyrne!“ křikl. „Pryč odtud!“

Akonan se démonicky zachechtal. Dostal dva zásahy, ale jeho ochranný štít se neprolomil. Rhodanovi nezbývalo, než také střílet. Špión byl opět zasažen. Padl na bok, ale střílel dál.

Vtom vedle Rhodana materializoval Gucky. Opřel se o balvan a lapal po dechu.

„Poslali na nás velkou kosmickou loď,“ oznamoval. „Chtějí na nás zaútočit zeshora. Musíme za Gorašinem. Možná, že s tím Ivan něco provede.“

Rhodan ukázal na Akonana: „Nejdříve on.“

Gucky na něj zoufale pohlédl, ale pak mlčky poslechl. Za pár vteřin byl zpátky. Rhodan odpálil poslední výstřely a chytil se Guckyho ramene. Myšob provedl další skok na opačnou stranu jezera.

Rhodan se tam rychle obrátil na dvouhlavého mutantu. „Laurinové proti nám zvedli kosmickou loď, Ivane. Dokázal byste ji poškodit dřív, než na nás zaútočí?“

„Támhle je! Támhle je!“ ječel Gucky.

Spatřili ji.

Gorašin se okamžitě plně soustředil. Rhodan však pochyboval, že by dokázal aktivovat své parapsychické síly takovou měrou, aby mohl vážně poškodit tu loď. I on už byl maximálně vyčerpán.

Nikdo z mužů nepromluvil.

Sledovali Gorašina a kapkovitou loď.

Loď se blížila.

-

Gorašin se soustředil.

Loď se pomalu přibližovala. Už nemělo smysl nikam utíkat... , Vtom na zádi lodí cosi vybuchlo. Gorašin se zapotácel. Loď explodovala na jiném místě a změnila směr letu. Nabrala nejistý kurz a pak už se jen neovladatelně řtila dolů na planetu.

Triumfální výkřiku mužů však utichly ve chvíli, kdy se loď vzpamatovala a znovu začala stoupat. Bylo zřejmé, že chce uniknout do vesmíru.

Při takové velikosti objektu by mohlo dojít k silné explozi, prolétlo Rhodanovi hlavou.

„Gucky, Rasi," řekl náhle. „Pokuste se s Ivanem teleportovat do blízkosti té lodi. Ivane, potřebujeme explozi, která by otřásla polovinou Mléčné dráhy."

„Rozumím, pane," zamumlal Gorašin.

„Pospěšte si," naléhal Rhodan.

Tri mutanti se chytili za ruce a společně dematerializovali. V té chvíli mohli Pozemšťané už jenom čekat. Trpěli Žízní a hladem, byli vyčerpaní do krajnosti.

* * *

Loď Laurinů se nacházela deset kilometrů od místa, kam teleportovali mutanti. Gorašin se okamžitě znovu soustředil na jednotlivá místa v lodi, protože nebylo možné zneškodnit ji rázem jako celek. Všechno záleželo na tom, zda se mu podaří zničit pohonné agregáty nebo další důležité části lodi. „Hotovo!" řekl nakonec.

Zatímco se mutanti vraceli na povrch horké planety, loď Laurinů plula dál, jako by se nic nestalo. Brzy se však začala stále rychleji propadat zpátky k Surprise.

* * *

Před návratem tří mutantů zemřel Pierre Perfid vyčerpáním. Van Moders se mu mamě snažil pomoci. Nakonec toho nechal a jenom se modlil.

Rhodan sledoval zapadající slunce. Cítil za smrt svých mužů zodpovědnost. To on naplánoval tento nezdařený projekt, a přestože na závadě transmitteru nenesl vinu, cítil jistou morální zodpovědnost. Jako velitel, vydávající rozkazy, musel zvážit každý slabý bod akce. Měl myslet na to, že Perfid je už starý. Kdyby si to včas uvědomil, mohl být Perfid ještě stále naživu.

Návrat tří mutantů ho na chvíli zbavil Černých myšlenek.

„Řekl bych, že jsem způsobil několik explozí," oznámil Gorašin. „Teď bude záležet na tom, které části lodě jsem poškodil." , „Tááhle!" vykřikl Van Moders.

Obří loď Laurinů se vracela. Neovladatelně se řtila proti povrchu planety. Všichni bezděčně zadržovali dech a doufali, že nespadne do jejich blízkosti. Loď přeletěla údolí a dopadla až daleko za ně.

Detonace, kterou přitom způsobila, byla tak strašná, až Rhodanovi muži dostali strach, aby nepukla planeta. Povrch Surprise se roztrásl jako při zemětřesení a v blízkosti se zhroutila hora. Olovené jezero se rozvířilo a začaly zněj stoupat jedovaté páry. Připomínalo to zánik světa...

* * *

Major Lee Endicott nevěřícně sledoval panoramatickou'obrazovku. Pak se otočil.,

„Jste si jist, že signály přišly z této malé planety?" zeptal se spojaře Wolfeho. . „Zcela jist, pane."

Endicott kroutil hlavou. Nechápal to. „Jak by mohl na tak žhavé planetě někdo přežít? Dobrá, hlase to hlavnímu stanu a pokuste se navázat spojení s planetkou."

Wolfe zmizel ve spojové centrále. Endicott se obrátil na svého prvního důstojníka.

„Kdy sem dorazí ta letka?“

Cider pohlédl na palubní hodiny. „Pokud souhlasí souřadnice, které jsme dostali, asi za hodinu.“

Za hodinu! Endicott se kousl do spodního rtu. Za tu dobu se toho může stát velice mnoho. Za tu dobu může zemřít mnoho mužů. Důležitých mužů.

Mužů jako Atlan, John Marshall a Van. Moders.

A Perry Rhodan'

* * *

Nejpozději za dvě hodiny se mělo slunce Outside sklonit za obzor. Stíny skal se protahovaly, ale vedro zatím trvalo.

Od zničení vesmírné lodi už Laurinové nezaútočili- Děsivá exploze jim vzala všechnu chuť do dalšího boje.

Vzhledem ke špatnému stavu jednotky Rhodan nepokračoval v pochodu. Atlan mu hlásil, že základna zůstala celá a výbuch ji nepoškodil.

Surprise se proměnila v tichý svět smrti... „Máme kontakt!“ zvolal náhle Rhodan a vyskočil. I ostatní setřásli letargii a vstávali, aby obklopili Rhodana a jeho náramkovou vysílačku.

„Je to lehký křižník MONTANA," vzrušeně oznamoval Rhodan. „Zachytili naše nouzové volání.“

Muži se rozjásali. Rhodan kývl na Guckyho, aby dal hned vedet Allanovi. Myšob teleportoval. ,

Rhodan potvrdil příjem. Pak podal majoru Endicottovi krátké hlášení a vyrozuměl ho o situaci. Zároveň mu přikázal

aby zůstal kde je, alespoň do té doby, než přiletí záchranná letka.

Uměl si přitom představit, jak je to pro kapitána těžké. Endicott mezitím informoval Rhodana o nejdůležitějších poznatcích a Rhodan je pak předával dál svým lidem: „Vypadá to, že k poškození našeho transmiteru došlo vinou náhlé aktivace transmiteru Laurinů. To oni sami zavinili náš příchod. Teď jsem přesvědčen, že zde najdeme cenný materiál/který nám prozradí mnohá tajemství. Například o Stvořitelích Mechanicy, o Posbíích, ale i o Laurinech. Zatím ale už nesmíme nic riskovat...”

Zhluboka se nadechl a dodal: „Laurinové budou překvapeni, kolik se tu najednou objeví našich lodí. Doufám, že se nám je podaří odtud vyhnat. Pak budeme moci v naprostém klidu začít studovat základnu.”

Jeho slova zněla přesvědčivě.

Jenom jeden muž nesdílel všeobecné nadšení.

Akonan Fyrn.

A Rhodan si všiml, že se jich straní.

Přistoupil k němu a zeptal se ho, co s ním je.

„Vy všichni,” začal Fyrn, „jste dostali darem nový život. Vráťte se na svobodu. Já ne. Berháan se mě po našem návratu bude snažit dostat do kleští. Vím že nemůžu čekat žádnou milost... A to se z toho mám radovat?”

Rhodan chvíli mlčel.

Pak řekl: „No, znělo by docela pravděpodobné, že jste tady na Surprise zahynul. Berháan na vás brzy zapomene... Služba na pozemském výzkumném křižníku je sice těžká, ale velmi zajímavá. Myslím, že by se vám na palubě takové lodi docela líbilo...”

„Já jsem rozený kosmonaut,” zašklebil se Fyrn.

„Jistě,” usmál se Rhodan. „Je to na vás vidět.”

* * *

Ukázalo se, že Laurinové měli na planetě Surprise ještě šest lodí: Jakmile přiletěli Pozemšťané, Neviditelní ihned odstartovali.

Bitva o planetku byla krátká, ale úporná. Byl zničen jeden křižník Sluneční flotily a čtyři bojové lodě Laurinů. Zbývající lodě protivníka se daly na útek. Rhodan celou dobu udržoval spojení s velitelem malé flotily.

Když se pak nad planetu začala snášet první obří koule z arkonské oceli, vládla všude kolem úplná tma. Slunce zapadlo a vedro ustoupilo zimě.

Kapitán Anthony Sands byl prvním, kdo se se Rhodanem pozdravil. „Řekl bych, že jsme přiletěli v pravou chvíli, pane," prohlásil.

„Dá se to tak říci," souhlasil Rhodan a v čele svých mužů vstoupil na palubu. Sluneční říše měla v té chvíli Surprise pevně v moci.

* * *

Uplynulo osm dní. Pozemští i akonští vědci prostudovali podzemní stanici. Van Moders si dva dny odpočinul a pak řídil expedici. Po osmi dnech se znovu setkal s Rhodanem.

„Myslím, že můžeme být s výsledky chybné transice spokojeni, pane," vysvětloval mladý vědec. „Myslím, že ani na stanici Posbiů bychom se toho nemohli dozvědět víc.

„Copak jste zjistili?" vyptával se Rhodan.

„No, hlavně jsme si teď úplně jisti, že podzemní továrnu postavili Stvořitelé Mechanicy. To oni zahájili výrobu Posbiů pro

svoji vlastní ochranu. To oni vytvořili prototyp robotů, kteří nám nyní dělají starosti."

„A co plazma? Taký byla dodávána z Mechaniky?"

Van Moders pokrčil rameny.

„Ohledně plazmy si nejsme moc jisti. O tom se hodně diskutuje. Ale jedno je jasné: Posbiové byli původně normálními, obyčejnými roboty, kterým byla dodatečně dodána plazma."

„Kdo? Kdo jim ji dodal?" naléhal Rhodan.

„Kybernetici z Mechaniky v žádném případě," ujišťoval ho robotik.

„Kule-Tats se domnívá, že to byli Laurinové, ale mně se jeho teorie nezdá být příliš logická, pane. Dobře víte, jak se Laurinové a Posbiové mezi sebou vybíjejí... Proč by Laurinové stvořili polobiologické roboty, kteří by je pak vraždili?"

„To je pravda," přikývl Rhodan. „Ale kdo ví, jak se vývoj časem zvrtl?"

„Posbiové byli původně zcela neškodní. Teprve později byli vybaveni individuální plazmou. Všechny podklady směřují k tomu, že je plazmou vybavili opravdu Laurinové, jakkoli tomu nechci uvěřit. Akonane dokonce tvrdí, že to byli na sto procent Laurinové!"

Laurinové?

Rhodan zavrtěl hlavou. Proč by se potom proti nim Posbiové vrhali, sotva se Laurinové objevili v jejich blízkosti?

Van Moders jako by četl Rhodanovy němé otázky.

„Asi máte pravdu, že Laurinové udělali nějakou fatální chybu, pane.

Posbiové měli původně zřejmě sloužit jinému účelu."

„Jakému? Víme to? Měli bychom se to dozvědět. Skoro bych věřil, zeje Laurinové chtěli nasazovat v boji..."

„Možná ano, možná ne, pane," odpověděl mladý robotik. „Každopádně tady asi došlo k chybě, k nějaké fatální chybě..."

